

**КОНВЕНЦІЯ РАДИ ЄВРОПИ
ПРО ВІДМИВАННЯ, ПОШУК, АРЕШТ ТА КОНФІСКАЦІЮ
ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ,
ТА ПРО ФІНАНСУВАННЯ ТЕРОРИЗМУ**

П р е а м б у л а

Держави – члени Ради Європи та інші держави, які підписали цю Конвенцію,

ураховуючи, що метою Ради Європи є досягнення більшої єдності між її членами;

будучи переконаними в необхідності проведення спільної кримінальної політики, спрямованої на захист суспільства;

уважаючи, що боротьба з тяжкими злочинами, що стали зростаючою міжнародною проблемою, вимагає застосування сучасних й ефективних методів у масштабі всього світу;

уважаючи, що одним з таких методів є позбавлення злочинців доходів, одержаних злочинним шляхом, та знарядь і засобів злочинів;

уважаючи, що для досягнення цієї мети також повинно бути створено ефективну систему міжнародного співробітництва;

беручи до уваги Конвенцію Ради Європи про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом (ETS № 141, далі – Конвенція 1990 року);

посилаючися також на Резолюцію 1373(2001) про загрози міжнародному миру та безпеці, викликані терористичними актами, прийняту Радою Безпеки ООН 28 вересня 2001 року, зокрема на підпункт «d» пункту 3;

посилаючися також на Міжнародну конвенцію про боротьбу з фінансуванням тероризму, прийняту Генеральною Асамблеєю ООН 9 грудня 1999 року, зокрема на статті 2 та 4, які зобов'язують Держави – сторони визнати фінансування тероризму злочином;

будучи переконаними в необхідності вжиття негайних заходів для ратифікації та повної імплементації згаданої вище Міжнародної конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму,

домовилися про таке:

**Г л а в а I
Уживання термінів**

**С т а т т я 1
Уживання термінів**

Для цілей цієї Конвенції:

а) «доходи» означає будь-яку економічну вигоду, одержану чи набуту, прямо чи опосередковано, від злочинів. Вона може складатися з будь-якого майна, зазначеного в підпункті «b» цієї статті;

б) «майно» включає майно будь-якого виду, незалежно від того, матеріальне воно чи виражене в правах, рухоме чи нерухоме, та правові документи або документи, які підтверджують право на таке майно або частку в ньому;

с) «знаряддя й засоби злочину» означає будь-яке майно, яке використовується чи може використовуватися будь-яким чином, цілком або частково, для вчинення злочину чи злочинів;

д) «конфіскація» означає покарання або захід, призначені судом після розгляду справи стосовно злочину чи злочинів, результатом якого є остаточне позбавлення майна;

е) «предикатний злочин» означає будь-який злочин, у результаті якого виникли доходи, що можуть стати предметом злочину, зазначеного в статті 9 цієї Конвенції;

ф) «підрозділ фінансової розвідки» (далі – ПФР) означає центральну, національну установу, відповідальну за отримання (та запитування, коли це дозволено), аналіз та надання компетентним органам, розкриття фінансової інформації:

i) стосовно доходів, які викликають підозру, та потенційного фінансування тероризму, або

ii) необхідної згідно з національним законодавством або правилами, з метою боротьби з відмиванням грошей та фінансуванням тероризму;

г) «заблокування», або «арешт», означає тимчасову заборону передачі, знищення, перетворення, відчуження або руху майна або тимчасове взяття під охорону або контроль майна на підставі рішення суду або іншого компетентного органу;

h) «фінансування тероризму» означає діяння, визначені у статті 2 згаданої вище Міжнародної конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму.

Г л а в а ІІ

Фінансування тероризму

С т а т т я 2

Застосування конвенції до фінансування тероризму

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для того, щоб вона могла застосовувати положення глав III, IV та V цієї Конвенції до фінансування тероризму.

2. Зокрема кожна Сторона забезпечує свою спроможність здійснювати пошук, відстежувати, визначати, заблокувати, заарештовувати й конфісковувати майно, законного або незаконного походження, використане або призначене для використання будь-яким чином цілком або

частково, для фінансування тероризму, або доходи, одержані в результаті цього злочину, та забезпечити із цією метою співробітництво в якомога більшому обсязі.

Г л а в а І І І

Заходи, уживані на національному рівні

Р о з д і л І

Загальні положення

С т а т т я І

Заходи з конфіскації

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для того, щоб вона могла конфіскувати зняття й засоби злочину та доходи або майно, вартість якого відповідає таким доходам, та відміти майно.

2. Оскільки пункт 1 цієї статті застосовується до відмивання грошей та до всіх категорій злочинів, перелічених у додатку до Конвенції, кожна Сторона під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, схвалення чи приєднання може в заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи повідомити про застосування пункту 1 цієї статті:

а) тільки до злочинів, за які передбачено покарання у вигляді позбавлення волі або тримання під вартою на максимальний строк, що перевищує один рік. Однак кожна Сторона може зробити до цього положення заяву стосовно конфіскації доходів від податкових злочинів лише з тією метою, щоб бути спроможною конфіскувати зазначені доходи як завдяки заходам, ужитим на національному рівні, так і через міжнародне співробітництво, на підставі національного та міжнародного законодавства про стягнення податкової заборгованості; та (або)

б) тільки до списку конкретних злочинів.

3. Сторони можуть установити обов'язкову конфіскацію стосовно злочинів, на які поширюється режим конфіскації. Сторони можуть, зокрема, включити до цього положення злочини з відмивання грошей, торгівлі наркотиками, торгівлі людьми та будь-який інший серйозний злочин.

4. Кожна Сторона вживає таких законодавчих або інших заходів, які можуть бути необхідними для того, щоб вимагати від правопорушника, стосовно серйозних злочинів або злочинів, визначених національним законодавством, докази походження підозрілих доходів або іншого майна, яке підлягає конфіскації, настільки, наскільки така вимога відповідає принципам її національного законодавства.

С т а т т я І

Слідчі й тимчасові заходи

Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для уможливлення її спроможності швидко визначити, виявити, заблокувати або заарештувати майно, яке підлягає конфіскації відповідно до статті 3, для того, щоб, зокрема, сприяти здійсненню конфіскації в подальшому.

С т а т т я 5 **Блокування, арешт і конфіскація**

Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для того, щоб забезпечити застосування заходів з блокування, арешту й конфіскації також до:

- а) майна, в яке були перетворені або конвертовані доходи;
- б) майна, одержаного із законних джерел, якщо до нього було цілком або частково прилучено доходи, – не більш ніж в обсязі оцінної вартості таких доходів;
- в) прибутку або інших вигод, одержаних від доходів, від майна, в яке були перетворені або конвертовані доходи, одержані злочинним шляхом, або від майна, до якого прилучено доходи, одержані злочинним шляхом, – аж до оцінної вартості таких доходів, у такий самий спосіб і настільки, який і наскільки застосовується до доходів.

С т а т т я 6 **Управління заблокованим і заарештованим майном**

Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення належного управління заблокованим або заарештованим майном відповідно до статей 4 та 5 цієї Конвенції.

С т а т т я 7 **Слідчі повноваження та методи**

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для уповноваження її судів або інших компетентних органів видавати розпорядження про надання банківських, фінансових або комерційних відомостей або про їх арешт з метою здійснення заходів, зазначених у статтях 3, 4 та 5. Сторона не повинна ухилятися від ужиття заходів згідно з положеннями цієї статті на підставі банківської таємниці.

2. Не обмежуючи застосування пункту 1, кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для уможливлення її спроможності:

- a) визначати, чи є фізична або юридична особа власником або бенефіціаром одного чи більше рахунків будь-якого виду в будь-якому банку, розташованому на її території, і, якщо це так, отримувати всі подробиці стосовно визначених рахунків;
- b) отримувати дані зазначених банківських рахунків і банківських операцій, які здійснювалися протягом зазначеного періоду через один чи більше зазначених рахунків, у тому числі дані про рахунки відправника та отримувача;
- c) протягом визначеного періоду відстежувати банківські операції, які здійснюються через один чи більше зазначених рахунків; та
- d) забезпечувати неповідомлення банками відповідному клієнту банку або іншим третім особам про запитання або отримання інформації відповідно до підпунктів «а», «b» чи «с», або про те, що зараз проводиться розслідування.

Сторони розглядають можливість поширення дії цього положення на рахунки, розміщені в небанківських фінансових установах.

3. Кожна Сторона розглядає можливість ужиття таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення її спроможності використовувати спеціальні слідчі методи, що сприяють визначенню й виявленню доходів і збиранню пов'язаних з ними доказів, таких, як спостереження, перехоплення телекомунікаційних повідомлень, доступ до комп'ютерних систем і розпорядження про надання конкретних документів.

Стаття 8

Засоби правового захисту

Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення наявності в заінтересованих сторін ефективних засобів правового захисту, на які впливають заходи, передбачені положеннями статей 3, 4 й 5 та відповідними іншими положеннями цього розділу, для дотримання їхніх прав.

Стаття 9

Злочини з відмивання грошей

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для визнання злочинними відповідно до її внутрішнього законодавства у випадку умисного вчинення:

- a) перетворення або передачі майна, з усвідомленням того, що таке майно є доходом, з метою приховування або маскуванню незаконного походження майна або з метою сприяння будь-якій особі, причетній до вчинення предикатного злочину, в уникненні правових наслідків її дій;

b) приховування або маскуванню справжнього характеру, джерела, місцезнаходження, стану, переміщення, прав стосовно майна або власності на нього, з усвідомленням того, що таке майно є доходом; та, з урахуванням її конституційних принципів і основних засад її правової системи;

c) набуття майна, володіння ним або його використання, з усвідомленням під час одержання того, що таке майно є доходом;

d) участі у вчиненні, об'єднання або змови з метою вчинення, замаху на вчинення, пособництва, підмови, сприяння й надання порад стосовно вчинення будь-якого зі злочинів, установлених відповідно до цієї статті.

2. Для цілей виконання або застосування пункту 1 цієї статті:

a) не має значення, чи підлягав предикатний злочин кримінальній юрисдикції Сторони;

b) може бути передбачено, що злочини, зазначені в згаданому пункті, не застосовуються до осіб, які вчинили предикатний злочин;

c) усвідомлення, намір чи мета, необхідні як елемент складу злочину, зазначеного в згаданому пункті, можна встановлювати з об'єктивних, фактичних обставин.

3. Кожна Сторона може вживати таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для визнання злочинними відповідно до її внутрішнього законодавства всіх або деяких з діянь, зазначених у пункті 1 цієї статті, в одному з наведених нижче випадків чи в обох, коли правопорушник:

a) підозрював, що майно є доходом;

b) повинен був припустити, що майно є доходом.

4. Оскільки пункт 1 цієї статті застосовується до категорії предикатних злочинів, які містяться в додатку до Конвенції, кожна Держава або Європейське Співтовариство під час підписання, передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, схвалення чи приєднання, у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи можуть повідомити, що пункт 1 цієї статті застосовується:

a) тільки якщо за предикатний злочин передбачено покарання у вигляді позбавлення волі або тримання під вартою на максимальний строк, що перевищує один рік, або, для тих Сторін, у правових системах яких встановлено мінімальний строк покарання за злочини, – якщо за злочин передбачено покарання у вигляді позбавлення волі або тримання під вартою на мінімальний строк, що перевищує шість місяців; та (або)

b) тільки до списку конкретних предикатних злочинів; та (або)

c) до категорій серйозних злочинів відповідно до національного законодавства Сторони.

5. Кожна Сторона забезпечує відсутність визнання попереднього або одночасного засудження за предикатний злочин як передумови для засудження за відмивання грошей.

6. Кожна Сторона забезпечує можливість засудження за відмивання грошей відповідно до цієї статті, коли доведено, що майно, про яке йдеться

в підпунктах «а» чи «b» пункту 1 цієї статті, походило з предикатного злочину, без необхідності точного встановлення якого саме.

7. Кожна Сторона забезпечує охоплення предикатними злочинами для відмивання грошей діяння, що мало місце в іншій Державі, яке становить злочин у такій Державі та яке вважалося б предикатним злочином у випадку вчинення на її території. Кожна Сторона може передбачити, щоб єдиною передумовою було те, що поведінка становила б предикатний злочин, якби вона мала місце на її території.

Стаття 10

Відповідальність юридичної особи

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення можливості притягнення юридичних осіб до відповідальності за злочини відмивання грошей, які встановлено відповідно до цієї Конвенції, учинені на їхню користь будь-якою фізичною особою, яка займає керівну посаду в цій юридичній особі і яка діє або самостійно, або як частина органу юридичної особи, на підставі:

- а) права представляти юридичну особу; або
- б) повноваження приймати рішення від імені юридичної особи; або
- с) повноважень здійснювати контроль у рамках юридичної особи, а також за залучення такої фізичної особи як співучасника або підмовника зазначених вище злочинів.

2. Крім випадків, уже передбачених у пункті 1, кожна Сторона вживає необхідних заходів для забезпечення притягнення юридичної особи до відповідальності у випадку, коли недостатній нагляд або контроль, здійснюваний фізичною особою, яку зазначено в пункті 1, уможливив учинення злочину, зазначеного в пункті 1, на користь такої юридичної особи підлеглою фізичною особою.

3. Відповідальність юридичної особи згідно із цією статтею не виключає кримінального переслідування фізичних осіб, які є виконавцями, підмовниками або співучасниками злочинів, зазначених у пункті 1.

4. Кожна Сторона забезпечує притягнення до відповідальності згідно із цією статтею юридичних осіб, та піддання їх ефективним, домірним та знеохочувальним кримінальним чи некримінальним санкціям, у тому числі грошовим санкціям.

Стаття 11

Попередні рішення

Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для передбачення можливості враховувати під час визначення покарання остаточні рішення проти фізичної або юридичної

особи, винесені в іншій Стороні стосовно злочинів, установлених відповідно до цієї Конвенції.

Розділ 2

Підрозділ фінансової розвідки (ПФР) та запобіжні заходи

Стаття 12

Підрозділ фінансової розвідки (ПФР)

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для створення ПФР, визначеного в цій Конвенції.

2. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення прямого чи опосередкованого своєчасного доступу свого ПФР до фінансової, адміністративної та правоохоронної інформації, необхідної йому для належного виконання своїх функцій, у тому числі здійснення аналізу повідомлень про підозрілі операції.

Стаття 13

Заходи для запобігання відмиванню грошей

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для створення всеосяжного національного регуляторного та наглядового або моніторингового режиму для запобігання відмиванню грошей і враховує відповідні міжнародні стандарти, у тому числі, зокрема, рекомендації, прийняті Групою з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (FATF).

2. Беручи до уваги це, кожна Сторона вживає, зокрема, таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для того, щоб:

а) вимагати від юридичних та фізичних осіб, які беруть участь у діяльності, що, найімовірніше, може використовуватися для цілей, пов'язаних з відмиванням грошей, та настільки, наскільки це стосується такої діяльності:

i) установлювати й підтверджувати особу їхніх клієнтів та, у належних випадках, їхніх фактичних власників та здійснювати постійну юридичну перевірку стану ділових відносин, ураховуючи при цьому підхід, що ґрунтується на ризиках;

ii) повідомляти підозри стосовно відмивання грошей за умови вжиття застережних заходів;

iii) уживати допоміжних заходів, таких, як зберігання даних стосовно ідентифікації клієнтів та операцій, підготовки персоналу та запровадження внутрішньої політики й процедур, та, якщо це необхідно, пристосованих до їхнього розміру та характеру бізнесу;

б) забороняти, якщо необхідно, особам, зазначеним у підпункті «а», розголошувати факт того, що передано повідомлення про підозрілу операцію

або пов'язану з нею інформацію, або того, що проводиться чи може бути проведене розслідування відмивання грошей;

с) забезпечити застосування ефективних систем моніторингу осіб, зазначених у підпункті «а», і, де це необхідно, нагляду з метою забезпечення дотримання ними вимог боротьби з відмиванням грошей, у належних випадках з урахуванням можливих ризиків.

3. Для цього кожна Сторона вживає таких законодавчих або інших заходів, які можуть бути необхідними для виявлення значного фізичного транскордонного переміщення готівки та відповідних обігових кредитно-грошових документів на пред'явника.

Стаття 14

Відстрочення внутрішніх підозрілих операцій

Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними, щоб дозволити ПФР або, коли це необхідно, будь-якому іншому компетентному органу або установі вчиняти негайні дії, якщо є підозра, що операція пов'язана з відмиванням грошей, для призупинення надання або утримання від надання згоди на продовження операції, яка відбувається, з метою аналізу операції та підтвердження підозри. Кожна Сторона може обмежити застосування такого заходу випадками, в яких подано повідомлення про підозрілу операцію. Максимальний строк будь-якого призупинення надання або утримання від надання згоди на здійснення операції регулюється будь-якими відповідними положеннями національного законодавства.

Глава IV

Міжнародне співробітництво

Розділ 1

Принципи міжнародного співробітництва

Стаття 15

Загальні принципи й заходи міжнародного співробітництва

1. Сторони в якомога ширший спосіб взаємно співробітничать між собою з метою розслідування й судового розгляду справ, що стосуються конфіскації засобів і знарядь та доходів.

2. Кожна Сторона вживає таких законодавчих або інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення її спроможності виконувати на умовах, передбачених цією главою, запити:

а) про конфіскацію зазначених майнових об'єктів, що є доходами або засобами й знаряддями, а також про конфіскацію доходів у вигляді вимоги сплати грошової суми, еквівалентної вартості доходів;

б) про допомогу в проведенні розслідування та запобіжні заходи з метою здійснення будь-якої форми конфіскації, зазначеної у викладеному вище підпункті «а».

3. Допомога в проведенні розслідування й тимчасові заходи, запитані відповідно до підпункту «б» пункту 2, здійснюються в межах та відповідно до внутрішнього законодавства запитуваної Сторони. У випадках, коли запит стосовно одного з таких заходів визначає формальності або процедури, необхідні відповідно до законодавства запитуючої Сторони, навіть якщо вони не знайомі запитуваній Стороні, остання виконує такі запити настільки, наскільки запитувані заходи не суперечать основоположним принципам її законодавства.

4. Кожна Сторона вживає таких законодавчих чи інших заходів, які можуть бути необхідними для забезпечення отримання запитами, які надходять від інших Сторін з метою визначення, виявлення, заблокування або арешту доходів та засобів і знарядь, такого самого пріоритету, як і пріоритет тих, що здійснюються в рамках внутрішньодержавного провадження.

Р о з д і л 2

Допомога у проведенні розслідування

С т а т т я 16

Зобов'язання надавати допомогу

Сторони в якомога більшому обсязі на запит надають одна одній допомогу у визначенні й виявленні засобів та знарядь, доходів та іншого майна, які підлягають конфіскації. Така допомога включає будь-які заходи з надання та забезпечення доказів стосовно існування, місцезнаходження або переміщення, характеру, правового статусу чи вартості згаданого вище майна.

С т а т т я 17

Запити про надання інформації про банківські рахунки

1. Кожна Сторона на умовах, викладених у цій статті, уживає заходів, необхідних для визначення, у відповідь на запит іншої Сторони, чи має або контролює фізична чи юридична особа, яка є суб'єктом кримінального розслідування, один чи більше рахунків будь-якого виду в будь-якому банку, розташованому на її території, і, якщо так, надає інформацію про визначені рахунки.

2. Зобов'язання, викладені в цій статті, застосовуються лише настільки, наскільки цією інформацією володіє банк, в якому розміщено рахунок.

3. На додаток до вимог статті 37, запитуюча Сторона у своєму запиті:

а) зазначає, чому вона вважає, що запитувана інформація може мати суттєву цінність для цілей кримінального розслідування злочину;

б) зазначає, на яких підставах вона припускає, що в банках запитуваної Сторони є рахунок, і визначає, наскільки це можливо, які банки та (або) рахунки можуть бути залучені; та

с) уключає будь-яку наявну додаткову інформацію, яка може полегшити виконання запиту.

4. Запитувана Сторона може зробити виконання такого запиту залежним від тих самих умов, які вона застосовує до запитів про пошук та арешт.

5. Кожна Держава або Європейське Співтовариство під час підписання або під час передачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, схвалення або приєднання, у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, можуть заявити, що ця стаття застосовується лише до категорій злочинів, визначених у переліку, який міститься в додатку до цієї Конвенції.

6. Сторони можуть поширити дію цього положення на рахунки, розміщені в небанківських фінансових установах. Таке поширення може бути обумовлене принципом взаємності.

Стаття 18

Запити про надання інформації про банківські операції

1. На запит іншої Сторони запитувана Сторона надає дані про зазначені банківські рахунки та банківські операції, які здійснювалися протягом визначеного періоду через один чи більше рахунків, зазначених у запиті, у тому числі дані про будь-який рахунок відправника або отримувача.

2. Зобов'язання, установлене в цій статті, застосовується лише настільки, наскільки цією інформацією володіє банк, в якому розміщено рахунок.

3. На додаток до вимог статті 37, запитуюча Сторона у своєму запиті зазначає, чому вона вважає, що запитувана інформація стосується цілей кримінального розслідування злочину.

4. Запитувана Сторона може зробити виконання такого запиту залежним від тих самих умов, які вона застосовує до запитів про пошук та арешт.

5. Сторони можуть поширити дію цього положення на рахунки в небанківських фінансових установах. Таке поширення може бути обумовлене принципом взаємності.

Стаття 19

Запит про моніторинг банківських операцій

1. Кожна Сторона забезпечує можливість на запит іншої Сторони здійснювати протягом зазначеного періоду моніторинг банківських операцій, які здійснюються через один чи більше рахунків, зазначених у запиті, і повідомляти результати запитуючій Стороні.

2. На додаток до вимог статті 37, запитуюча Сторона у своєму запиті зазначає, чому вона вважає, що запитувана інформація стосується цілей кримінального розслідування злочину.

3. Рішення про здійснення моніторингу приймається в кожному окремому випадку компетентними органами запитуваної Сторони з належним урахуванням національного законодавства такої Сторони.

4. Особливості здійснення моніторингу погоджуються між компетентними органами запитуючої та запитуваної Сторін.

5. Сторони можуть поширити дію цього положення на рахунки, розміщені в небанківських фінансових установах.

Стаття 20

Надання інформації без попереднього запиту

Без шкоди для власного розслідування або судового розгляду, Сторона без попереднього запиту може надіслати іншій Стороні інформацію про засоби і знаряддя та доходи, якщо вона вважає, що повідомлення такої інформації могло б допомогти Стороні, якій вона надається, у порушенні чи проведенні розслідування чи судового розгляду або могло б зумовити надіслання запиту цією Стороною згідно з положеннями цієї глави.

Розділ 3

Тимчасові заходи

Стаття 21

Зобов'язання вживати тимчасових заходів

1. На запит іншої Сторони, яка порушила кримінальну справу або провадження з метою конфіскації, Сторона вживає необхідних тимчасових заходів, таких, як заблокування чи накладення арешту, з метою запобігання будь-якому використанню, передачі або відчуженню майна, яке пізніше може бути предметом запиту про конфіскацію або яке могло б відповідати вимогам запиту.

2. Сторона, яка отримала запит про конфіскацію згідно зі статтею 23, уживає, за наявності відповідного прохання, заходів, зазначених у пункті 1 цієї статті, стосовно будь-якого майна, яке є предметом запиту або яке могло б відповідати вимогам запиту.

Стаття 22

Застосування тимчасових заходів

1. Після застосування тимчасових заходів, запитаних відповідно до пункту 1 статті 21, запитуюча Сторона без прохання та якнайшвидше надає інформацію запитуваній Стороні про все, що може піддати сумніву ці заходи або змінити їхній обсяг. Запитуюча Сторона також невідкладно

надає всю додаткову інформацію, яка вимагається запитуваною Стороною та яка є необхідною для застосування й дотримання тимчасових заходів.

2. До припинення будь-якого тимчасового заходу, ужитого згідно із цією статтею, запитувана Сторона, по можливості, надає запитуючій Стороні можливість обґрунтувати необхідність продовження застосування заходу.

Розділ 4

Конфіскація

Стаття 23

Зобов'язання здійснювати конфіскацію

1. Сторона, яка отримала від іншої Сторони запит про конфіскацію засобів і знарядь або доходів, розташованих на її території:

а) виконує постанову про конфіскацію, ухвалену судом запитуючої Сторони, стосовно таких засобів і знарядь чи доходів; або

б) передає цей запит своїм компетентним органам з метою отримання постанови про конфіскацію й, у випадку отримання такої постанови, виконує її.

2. Для цілей застосування підпункту «б» пункту 1 цієї статті кожна Сторона, за необхідності, має право порушувати процедуру конфіскації згідно зі своїм законодавством.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до конфіскації у вигляді вимоги сплати грошової суми, еквівалентної вартості доходів, якщо майно, стосовно якого може бути здійснена конфіскація, розташоване на території запитуваної Сторони. У таких випадках, під час здійснення конфіскації згідно з пунктом 1, запитувана Сторона, у випадку неотримання платежу, звертає вимогу на будь-яке майно, яке може бути використано для цих цілей.

4. Якщо запит про конфіскацію стосується конкретного майна, Сторони можуть дійти згоди про те, що запитувана Сторона може здійснити конфіскацію у вигляді вимоги сплати грошової суми, еквівалентної вартості майна.

5. Сторони співробітничать в якнайширшому обсязі, можливому відповідно до їхнього внутрішнього законодавства, з тими Сторонами, які роблять запит стосовно вжиття заходів, еквівалентних конфіскації, що зумовлюють позбавлення майна, які не є кримінальними санкціями, якщо застосування таких заходів призначене судовим органом запитуючої Сторони у зв'язку зі злочином, якщо було встановлено, що майно є доходом або іншим майном у розумінні статті 5 цієї Конвенції.

Стаття 24

Здійснення конфіскації

1. Процедури отримання постанови стосовно конфіскації та здійснення конфіскації, передбаченої статтею 23, регулюються законодавством запитуваної Сторони.

2. Запитувана Сторона зобов'язана висновками стосовно фактів, які викладено в обвинувальному вирокі чи судовому рішенні запитуючої Сторони або на яких імпліцитно ґрунтується такий обвинувальний вирок чи судове рішення.

3. Кожна Держава або Європейське Співтовариство під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, схвалення чи приєднання можуть за допомогою заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи заявити, що пункт 2 цієї статті застосовується лише за умови дотримання їхніх конституційних принципів і основних засад їхніх правових систем.

4. Якщо конфіскація полягає у вимозі сплати грошової суми, компетентний орган запитуваної Сторони конвертує цю суму у валюту цієї Сторони за обмінним курсом, який діє на час прийняття рішення про здійснення конфіскації.

5. У випадках, що підпадають під дію підпункту «а» пункту 1 статті 23, право приймати рішення стосовно будь-якої заяви про перегляд постанови про конфіскацію має тільки запитуюча Сторона.

Стаття 25

Конфісковане майно

1. Майном, конфіскованим Стороною відповідно до статей 23 і 24 цієї Конвенції, розпоряджається ця Сторона відповідно до свого внутрішнього законодавства та адміністративних процедур.

2. Діючи на підставі запиту іншої Сторони, зробленого відповідно до статей 23 і 24 цієї Конвенції, Сторони, настільки, наскільки це дозволено їхнім внутрішнім законодавством, та у випадку, коли це запитується, надають першочергового значення поверненню конфіскованого майна запитуючій Стороні з метою надання компенсації потерпілим або повернення майна законним власникам.

3. Діючи на підставі запиту іншої Сторони, зробленого відповідно до статей 23 і 24 цієї Конвенції, Сторона може приділяти особливу увагу укладенню угод або домовленостей про розподіл з іншими Сторонами такого майна, регулярно або залежно від конкретного випадку, відповідно до її внутрішнього законодавства чи адміністративних процедур.

Стаття 26

Право виконання й максимальний розмір конфіскації

1. Запит про конфіскацію, зроблений відповідно до статей 23 і 24, не впливає на право запитуючої Сторони самостійно виконувати постанову про конфіскацію.

2. Ніщо в цій Конвенції не повинно тлумачитись як таке, що дозволяє перевищення грошової суми, визначеної в постанові про конфіскацію, загальною вартістю конфіскації. Якщо, на думку Сторони, це може трапитися, заінтересовані Сторони розпочинають консультації для уникнення цього.

Стаття 27

Ув'язнення у випадку неявки до суду

Запитувана Сторона не застосовує ув'язнення у випадку неявки до суду чи будь-якого іншого заходу, що обмежує свободу особи, унаслідок запиту, передбаченого статтею 23, якщо про це зазначено в запиті запитуючої Сторони.

Розділ 5

Відмова у співробітництві і його відстрочка

Стаття 28

Підстави для відмови

1. У співробітництві, передбаченому цією главою, може бути відмовлено, якщо:

а) запитовані дії суперечили б основоположним принципам правової системи запитованої Сторони; або

б) виконання запиту може зашкодити суверенітету, безпеці, *ordre public* або іншим суттєвим інтересам запитованої Сторони; або

с) на думку запитованої Сторони, важливість справи, якої стосується запит, не виправдовує здійснення запитованих дій; або

д) злочин, якого стосується запит, є фінансовим злочином, за винятком фінансування тероризму;

е) злочин, якого стосується запит, є політичним злочином, за винятком фінансування тероризму; або

ф) запитована Сторона вважає, що здійснення запитованих дій суперечитиме принципу «*ne bis in idem*»; або

г) злочин, якого стосується запит, не вважався б злочином за законодавством запитованої Сторони у випадку, якби його було вчинено в рамках її юрисдикції. Проте така підстава для відмови застосовується до співробітництва, передбаченого розділом 2, лише настільки, наскільки

запитувана допомога передбачає примусові дії. У випадках, коли для співробітництва, передбаченого цією главою, вимагається подвійна кримінальна відповідальність, така вимога вважається дотриманою незалежно від того, чи відносять обидві Сторони злочин до тієї самої групи злочинів чи вживають таку саму термінологію для визначення злочину, за умови, що обидві Сторони встановлюють кримінальну відповідальність за поведінку, яка вирізняє злочин.

2. У співробітництві, передбаченому розділом 2, настільки, наскільки запитувана допомога передбачає примусові дії, та передбаченому розділом 3 цієї глави, може також бути відмовлено, якщо запитуваних заходів, не можна бути б ужити згідно з внутрішнім законодавством запитуваної Сторони з метою розслідування чи судового розгляду подібної справи на національному рівні.

3. У випадках, коли це вимагається законодавством запитуваної Сторони, у співробітництві, передбаченому розділом 2, настільки, наскільки запитувана допомога передбачає примусові дії, та передбаченому розділом 3 цієї глави, може також бути відмовлено, якщо вжиття запитуваних заходів чи будь-яких інших заходів, що мають подібні наслідки, не було б дозволене законодавством запитуючої Сторони або, у тому, що стосується компетентних органів запитуючої Сторони, якщо запит не санкціонований ні суддею, ні одним із судових органів, у тому числі державними обвинувачами, які протидіють кримінальним злочинам.

4. У співробітництві, передбаченому розділом 4 цієї глави, може також бути відмовлено, якщо:

a) відповідно до законодавства запитуваної Сторони конфіскація не передбачається за вид злочину, якого стосується запит; або

b) без обмеження зобов'язання, передбаченого пунктом 3 статті 23, співробітництво може суперечити принципам внутрішнього законодавства запитуваної Сторони стосовно обмежень конфіскації, які стосуються співвідношення між злочином і:

i) економічною вигодою, яку можна було б розглядати як доход, одержаний внаслідок учинення такого злочину; або

ii) майном, яке можна було б розглядати як знаряддя чи засіб учинення злочину; або

c) за законодавством запитуваної Сторони рішення про конфіскацію не може більше бути ухвалено або виконано у зв'язку із закінченням строку давності; або

d) без обмеження положень пункту 5 статті 23, запит не стосується попереднього обвинувального вироку або рішення, яке має судовий характер, чи заяви в такому рішенні про те, що було вчинено один або кілька злочинів, на підставі чого постанову про конфіскацію ухвалили або добиваються її ухвалення; або

e) рішення про конфіскацію не може бути виконано в запитуючій Стороні або все ще може бути оскаржено у звичайному порядку; або

f) запит стосується постанови про конфіскацію, яка впливає з рішення, прийнятого за відсутності особи, проти якої було ухвалено постанову, і, на думку запитуючої Сторони, судовий розгляд, здійснений запитуючою Стороною, унаслідок якого було ухвалене таке рішення, не забезпечив дотримання мінімальних прав на захист, визнаних за кожною особою, проти якої висувається кримінальне обвинувачення.

5. Для цілей підпункту «f» пункту 4 цієї статті рішення не вважається прийнятим за відсутності особи, якщо:

a) воно було затверджене або винесене після заперечень цієї особи; або

b) воно було винесене за результатами апеляційного розгляду, за умови, що апеляція була подана відповідною особою.

6. Під час розгляду питання про дотримання мінімальних прав на захист для цілей підпункту «f» пункту 4 цієї статті запитувана Сторона враховує те, чи намагалася відповідна особа умисно уникнути правосуддя, або той факт, що ця особа, маючи можливість законним шляхом оскаржити рішення, прийняте за її відсутності, вирішила не робити цього. Це також стосується випадків, коли відповідна особа, одержавши належним чином виклик до суду, не з'явилася до суду й не попросила відкласти розгляд справи.

7. Сторона не повинна посилається на банківську таємницю як підставу для відмови в будь-якому співробітництві, передбаченому цією главою. Якщо це передбачено її внутрішнім законодавством, Сторона може вимагати, щоб запит про співробітництво, який може передбачати розкриття банківської таємниці, був санкціонований або суддею, або одним із судових органів, у тому числі державними обвинувачами, які протидіють кримінальним злочинам.

8. Без впливу на підстави для відмови, передбачені в підпункті «a» пункту 1 цієї статті:

a) той факт, що особа, яка перебуває під слідством або стосовно якої органи запитуючої Сторони ухвалили постанову про конфіскацію, є юридичною особою, не може використовуватися запитуючою Стороною як перешкода для здійснення будь-якого співробітництва, передбаченого цією главою;

b) той факт, що фізична особа, стосовно якої було ухвалено постанову про конфіскацію доходів, згодом померла, або той факт, що юридичну особу, стосовно якої було ухвалено постанову про конфіскацію доходів, згодом було ліквідовано, не може використовуватись як перешкода для надання допомоги відповідно до підпункту «a» пункту 1 статті 23.

c) той факт, що особа, яка перебуває під слідством або стосовно якої органи запитуючої Сторони ухвалили постанову про конфіскацію, згадується в запиті як особа, яка вчинила як основний злочин, так і злочин з відмивання грошей відповідно до підпункту «b» пункту 2 статті 9 цієї Конвенції, не використовується запитуючою Стороною як перешкода для будь-якого співробітництва, передбаченого відповідно до цієї глави.

Стаття 29

Відстрочка

Запитувана Сторона може відстрочити дії, здійснювані за запитом, якщо такі дії можуть зашкодити розслідуванню або судовому розгляду, що здійснюється її органами.

Стаття 30

Виконання запиту частково або на умовах

Перед відмовою в співробітництві, передбаченому цією главою, або відстроченням такого співробітництва запитувана Сторона, коли це доцільно, після консультацій із запитуючою Стороною, розглядає питання стосовно можливості виконання запиту частково або на таких умовах, які вона вважає необхідними.

Розділ 6

Вручення документів і захист прав третіх осіб

Стаття 31

Вручення документів

1. Сторони надають одна одній якнайширшу взаємну допомогу у врученні судових документів особам, яких стосуються тимчасові заходи й конфіскація.

2. Ніщо в цій статті не спрямоване на те, щоб перешкоджати:

а) можливості надсилання судових документів поштовими каналами безпосередньо особам за кордон;

б) можливості для судових виконавців, посадових осіб або інших компетентних органів Сторони походження здійснювати вручення судових документів безпосередньо через консульські установи цієї Сторони або через судових виконавців, посадових осіб чи інші компетентні органи Сторони призначення, –

якщо Сторона призначення не повідомить про протилежне в заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, зробленій під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, схвалення чи приєднання.

3. Під час вручення судових документів за кордоном особам, яких стосуються тимчасові заходи або постанови про конфіскацію в Стороні, що надсилає документи, ця Сторона зазначає, які засоби правового захисту такі особи мають згідно з її законодавством.

Стаття 32

Визнання іноземних рішень

1. Під час розгляду запиту про співробітництво, передбаченого розділами 3 і 4, запитувана Сторона визнає будь-яке судове рішення, ухвалене в запитуючій Стороні, стосовно прав, заявлених третіми особами.

2. У визнанні може бути відмовлено, якщо:

а) треті особи не мали адекватної можливості для того, щоб обстоювати свої права; або

б) рішення є не сумісним з уже прийнятим у запитуваній Стороні рішенням із цього самого питання; або

с) воно суперечить *ordre public* запитуваної Сторони; або

д) рішення було прийняте всупереч положенням про виключну юрисдикцію, передбачену законодавством запитуваної Сторони.

Розділ 7

Процедурні та інші загальні правила

Стаття 33

Центральний орган

1. Сторони визначають центральний орган або, за необхідності, органи, що відповідають за надсилання запитів, які робляться згідно із цією главою, і за надання відповідей та такі запити, за виконання таких запитів або передачу їх компетентним органам для виконання.

2. Кожна Сторона під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, схвалення чи приєднання повідомляє Генеральному секретарю Ради Європи назви й адреси органів, визначених відповідно до пункту 1 цієї статті.

Стаття 34

Безпосередній зв'язок

1. Центральні органи підтримують між собою безпосередній зв'язок.

2. У термінових випадках запити або повідомлення, передбачені цією главою, можуть надсилатися безпосередньо судовими органами, у тому числі державними обвинувачами, запитуючої Сторони таким самим органам запитуваної Сторони. У таких випадках через центральний орган запитуючої Сторони одночасно надсилається копія центральному органу запитуваної Сторони.

3. Будь-який запит або повідомлення, передбачені пунктами 1 і 2 цієї статті, можуть бути надіслані через Міжнародну організацію кримінальної поліції (Інтерпол).

4. У випадках, коли запит надіслано згідно з пунктом 2 цієї статті, а орган не має компетенції його розглядати, він передає запит до компетентного національного органу та безпосередньо повідомляє про це запитуючій Стороні.

5. Запити чи повідомлення, передбачені розділом 2 цієї глави, які не передбачають примусових дій, можуть безпосередньо передаватися компетентними органами запитуючої Сторони компетентним органам запитуваної Сторони.

6. Проекти запитів або повідомлень, передбачені цією главою, можуть надсилатись безпосередньо судовими органами запитуючої Сторони таким самим органам запитуваної Сторони до надсилання офіційного запиту з метою пересвідчитися в можливості його ефективного розгляду після отримання, і наявності достатньої інформації та супровідної документації для забезпечення його відповідності вимогам законодавства запитуваної Сторони.

Стаття 35 **Форма запиту й мови**

1. Усі запити згідно з цією главою складаються в письмовій формі. Вони можуть передаватися електронними засобами або за допомогою будь-якого іншого засобу телекомунікації, за умови, що запитуюча Сторона готова, на запит, надати будь-коли письмовий запис такого повідомлення та оригінал. Однак кожна Сторона може, будь-коли, у заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи визначити умови, на яких вона готова приймати та виконувати запити, отримані електронним шляхом або за допомогою будь-якого іншого засобу зв'язку.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, переклад запитів або супровідних документів не вимагається.

3. Під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, схвалення чи приєднання будь-яка Держава або Європейське Співтовариство можуть в заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи зробити застереження, що вони залишають за собою право вимагати, щоб до запитів, надісланих їм, і до супровідних документів до таких запитів був доданий переклад її мовою або однією з офіційних мов Ради Європи, або такою із цих мов, яку вона зазначить. У зв'язку із цим вона може заявити про свою готовність приймати переклади на будь-яку іншу зазначену нею мову. Інші Сторони можуть застосовувати правило взаємності.

Стаття 36 **Легалізація**

Документи, що надсилаються згідно із цією главою, звільняються від усіх формальностей стосовно легалізації.

Стаття 37 **Зміст запиту**

1. Будь-який запит про співробітництво згідно із цією главою повинен містити:

- a) назву органу, який звертається із запитом, та органу, що проводить розслідування або судовий розгляд;
- b) предмет запиту і його причину;
- c) обставини, у тому числі відповідні факти (такі, як дату, місце й обставини вчинення злочину), яких стосуються розслідування або судовий розгляд, за винятком запиту про вручення;
- d) у випадку, коли співробітництво передбачає примусові дії:
 - i) текст положень законодавства або, коли це неможливо, виклад відповідного застосовного права; та
 - ii) указівку на те, що запитуваний захід чи будь-які інші аналогічні заходи могли б бути вжиті на території запитуючої Сторони згідно з її законодавством;
- e) за необхідності й наскільки це можливо:
 - i. детальні відомості про відповідну особу чи осіб, у тому числі прізвище, дату й місце народження, громадянство й місце перебування, а у випадку юридичної особи – її місцезнаходження; та
 - ii. майно, стосовно якого запитується співробітництво, його місцезнаходження, його зв'язок з відповідною особою чи особами, будь-який зв'язок зі злочином, а також будь-яку наявну інформацію про права інших осіб у цьому майні; та
- f) будь-яку конкретну процедуру, дотримання якої бажає запитуюча Сторона.

2. Запит про тимчасові заходи згідно з розділом 3 у зв'язку з арештом майна, стосовно якого може бути ухвалена постанова про конфіскацію, що передбачає вимогу сплати грошової суми, повинен також зазначити максимальну суму, відшкодування якої вимагається за рахунок цього майна.

3. На додаток до інформації, наведеної в пункті 1, будь-який запит згідно з розділом 4 повинен містити:

- a) у випадку застосування підпункту «а» пункту 1 статті 23:
 - i) засвідчену копію постанови про конфіскацію, ухваленої судом запитуючої Сторони, і виклад підстав, на основі яких була ухвалена постанова, якщо їх не зазначено в самій постанові;

- ii) підтвердження компетентним органом запитуючої Сторони того, що постанова про конфіскацію підлягає виконанню й що вона не підлягає оскарженню у звичайному порядку;
 - iii) інформацію стосовно обсягу, в якому запитується виконання постанови; та
 - iv) інформацію про необхідність ужиття будь-яких тимчасових заходів;
- b) у випадку застосування підпункту «b» пункту 1 статті 23 – виклад фактів, на які посилається запитуюча Сторона, які є достатніми для надання запитуваній Стороні можливості ухвалити постанову згідно з її внутрішнім законодавством;
- c) якщо треті особи мали можливість заявити про свої права – документи, що їх підтверджують.

Стаття 38

Запити, складені неналежним чином

1. Якщо запит не відповідає положенням цієї глави або надана інформація є не достатньою для розгляду запиту запитуваною Стороною, така Сторона може вимагати від запитуючої Сторони виправити запит або доповнити його додатковою інформацією.

2. Запитувана Сторона може встановлювати граничний строк одержання таких виправлень або інформації.

3. До одержання запитаних виправлень або інформації стосовно запиту згідно з розділом 4 цієї глави запитувана Сторона може вжити будь-який із заходів, згаданих у розділах 2 або 3 цієї глави.

Стаття 39

Множинність запитів

1. У випадках, коли запитувана Сторона отримує більше одного запиту згідно з розділами 3 або 4 цієї глави стосовно одних і тих самих особи або майна, множинність запитів не заважає такій Стороні розглядати запити, що передбачають ужиття тимчасових заходів.

2. У випадку множинності запитів, передбачених розділом 4 цієї глави, запитувана Сторона розглядає питання про проведення консультацій із запитуючими Сторонами.

Стаття 40

Зобов'язання пояснювати причини

Запитувана Сторона пояснює причини прийняття будь-якого рішення про відмову здійснювати будь-яке співробітництво, передбачене в цій главі, про його відстрочення чи про його обумовлення.

Стаття 41

Інформація

1. Запитувана Сторона без зволікань інформує запитуючу Сторону про:

- a) ужиття заходів стосовно запиту згідно із цією главою;
- b) кінцевий результат заходів, ужитих на підставі запиту;
- c) рішення про відмову в співробітництві, його відстрочку чи обумовлення будь-якого співробітництва, цілком або частково, згідно із цією главою;
- d) будь-які обставини, що унеможливають здійснення запитуваних дій або можуть їх значно затримати; й
- e) у випадку вжиття тимчасових заходів на виконання запиту згідно з розділами 2 або 3 цієї глави, такі положення свого внутрішнього законодавства, які автоматично можуть призвести до припинення тимчасового заходу.

2. Запитуюча Сторона без зволікань інформує запитувану Сторону про:

- a) будь-який перегляд справи, рішення чи будь-який інший факт, через які постанова про конфіскацію цілком або частково не підлягає виконанню; та
- b) будь-яку обставину, фактичну або правову, через яку вжиття будь-якого заходу згідно з цією главою більше не є правомірним.

3. Якщо Сторона на підставі однієї й тієї самої постанови про конфіскацію звертається із запитом про конфіскацію до більш ніж однієї Сторони, вона інформує про такий запит всі Сторони, яких стосується виконання цієї постанови.

Стаття 42

Обмеження використання

1. Запитувана Сторона може обумовити виконання запиту тим, що отримані інформація або докази не використовуватимуться або не передаватимуться без її попередньої згоди органами запитуючої Сторони для проведення розслідувань або судових розглядів, інших, ніж зазначені в запиті.

2. Кожна Держава або Європейське Співтовариство під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, схвалення чи приєднання може в заяві на ім'я Генерального секретаря Ради Європи повідомити про те, що без її попередньої згоди інформація або докази, надані нею згідно із цією главою, не можуть використовуватись або передаватись органами запитуючої Сторони для цілей проведення розслідувань або судових розглядів, інших, ніж зазначені в запиті.

Стаття 43

Конфіденційність

1. Запитуюча Сторона може вимагати, щоб запитувана Сторона додержувала конфіденційності факту й змісту запиту, за винятком того, наскільки це є необхідним для виконання запиту. Якщо запитувана Сторона не може забезпечити необхідної конфіденційності, вона без зволікань інформує про це запитуючу Сторону.

2. Запитуюча Сторона, якщо це не суперечить основним принципам її національного законодавства і якщо є відповідний запит, забезпечує конфіденційність будь-яких доказів та інформації, наданих запитуваною Стороною, за винятком того, наскільки їхнє розголошення є необхідним для проведення розслідувань або судових розглядів, зазначених у запиті.

3. З урахуванням положень свого внутрішнього законодавства Сторона, яка отримала інформацію без запиту згідно зі статтею 20, задовольняє будь-яку вимогу стосовно конфіденційності, висунуту Стороною, яка надає таку інформацію. Якщо інша Сторона не може задовольнити такої вимоги, вона без зволікань інформує про це Сторону, яка передала інформацію.

Стаття 44

Витрати

Звичайні витрати на виконання запиту покриває запитувана Сторона. Якщо виконання запиту вимагає значних або надзвичайних витрат, Сторони проводять консультації між собою з метою погодження умов виконання запиту й шляхів покриття витрат.

Стаття 45

Збитки

1. У випадку подання особою позову про відшкодування збитків, які є наслідком дії чи бездіяльності у зв'язку зі співробітництвом згідно із цією главою, відповідні Сторони за необхідності розглядають питання про проведення консультацій між собою з метою розподілу будь-якої належної суми збитків.

2. Сторона, яка стала учасницею судового процесу, пов'язаного з відшкодуванням збитків, докладає зусиль для повідомлення іншій Стороні про такий судовий процес, якщо така Сторона може бути заінтересована в такій справі.

Г л а в а V

Співробітництво між ПФР

С т а т т я 46

Співробітництво між ПФР

1. Сторони забезпечують співробітництво ПФР, визначених цією Конвенцією, для боротьби з відмиванням грошей, для збору та аналізу інформації, або, якщо необхідно, дослідження в рамках ПФР відповідної інформації стосовно будь-якого факту, який може бути показником відмивання грошей, відповідно до їхніх національних повноважень.

2. Для цілей пункту 1 кожна Сторона забезпечує здійснення ПФР обміну, без запиту або на запит і відповідно до цієї Конвенції або відповідно до існуючих чи майбутніх меморандумів про взаєморозуміння, які є сумісними з цією Конвенцією, будь-якою доступною інформацією, яка може стосуватись обробки чи аналізу інформації, або, якщо необхідно, дослідження ПФР стосовно фінансових операцій, які стосуються відмивання грошей, та задіяних фізичних або юридичних осіб.

3. Кожна Сторона забезпечує виконання функцій ПФР за цією статтею за відсутності впливу їхнього внутрішнього статусу, незалежно від того, чи є вони адміністративними, правоохоронними або судовими органами.

4. Кожний запит, зроблений на підставі цієї статті, супроводжується коротким викладом відповідних фактів, відомих запитувачому ПФР. Цей ПФР зазначає в запиті, яким чином буде використано запитувану інформацію.

5. Коли запит робиться відповідно до цієї статті, тоді запитуваний ПФР надає всю відповідну інформацію, у тому числі доступну фінансову інформацію та запитані правоохоронні дані, яких стосується запит, не потребуючи офіційного судового доручення за конвенціями або угодами, які застосовуються між Сторонами.

6. ПФР може відмовити в розкритті інформації, яка може зашкодити кримінальному розслідуванню, що проводиться в запитуваній Стороні, або, за виключних обставин, коли розкриття такої інформації було б явно непропорційним стосовно законних інтересів фізичної або юридичної особи або відповідної Сторони, або іншим чином не відповідало б основоположним принципам національного законодавства запитуваної Сторони. Будь-яка така відмова повинна належним чином пояснюватися запитувачому ПФР.

7. Інформація або документи, отримані відповідно до цієї статті, використовуються лише для цілей, визначених у пункті 1. Інформація, одержана від іншого ПФР, без його попередньої згоди не передається третій стороні, не використовується ПФР, який її отримує, для цілей, інших, ніж аналіз.

8. Під час передачі інформації або документів відповідно до цієї статті, ПФР, який передає, може встановити обмеження та умови використання інформації для цілей, інших, ніж визначені в пункті 7. ПФР, який отримує, дотримується будь-яких таких обмежень та умов.

9. Якщо Сторона бажає використати передану інформацію або документи для кримінального розслідування або переслідування для цілей, визначених у пункті 7, ПФР, який передає, не може відмовити в наданні згоди на таке використання, якщо він не робить цього на основі обмежень, установлених національним законодавством або умов, згаданих у пункті 6. Будь-яка відмова надати згоду повинна належним чином пояснюватись.

10. ПФР уживають усіх необхідних заходів, у тому числі заходів безпеки, для забезпечення недоступності для інших органів, установ або департаментів інформації, переданої відповідно до цієї статті.

11. Передана інформація підлягає захисту відповідно до Конвенції Ради Європи про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних від 28 січня 1981 року (ETS № 108) та з урахуванням Рекомендації № R(87)15 від 15 вересня 1987 року Комітету міністрів Ради Європи, яка регулює використання персональних даних у поліцейській сфері, принаймні за такими правилами конфіденційності й захисту персональних даних, які застосовуються відповідно до національного законодавства, що стосується запитуючого ПФР.

12. ПФР, що передає, може обґрунтовано запитати відомості про використання наданої інформації, і ПФР, що отримує, за наявності практичної можливості, надає такі пояснення.

13. Сторони зазначають підрозділ, який є ПФР у розумінні цієї статті.

Стаття 47

Міжнародне співробітництво для відстрочення підозрілих операцій

1. Кожна Сторона вживає таких законодавчих та інших заходів, які можуть бути необхідними для надання можливості здійснення негайних дій, ініційованих ПФР на запит іноземного ПФР, з метою призупинення або ненадання згоди на продовження операції, яка відбувається, на такі періоди й на тих самих умовах, які застосовуються в її внутрішньому законодавстві стосовно відстрочення операцій.

2. Дії, зазначені в пункті 1, виконуються, якщо запитуваний ПФР задовольняється обґрунтуванням, наданим запитуючим ПФР, що:

а) операція стосується відмивання грошей; та

б) операцію було б призупинено або згоду на продовження операції, яка відбувається, не було б надано, якби операція була предметом внутрішньодержавного повідомлення про підозрілу операцію.

Г л а в а VI

Механізм моніторингу та врегулювання спорів

С т а т т я 48

Механізм моніторингу та врегулювання спорів

1. За подальшу імплементацію Конвенції відповідає Конференція Сторін (КС). КС:

- а) здійснює моніторинг належної імплементації Конвенції Сторонами;
- б) на запит Сторони висловлює думку стосовно будь-якого питання тлумачення та застосування Конвенції.

2. КС виконує функції відповідно до викладеного вище підпункту «а» пункту 1, використовуючи будь-які наявні відкриті матеріали (для країн – учасниць Moneyval) Спеціального комітету експертів Ради Європи з питань взаємної оцінки заходів протидії відмиванню грошей (Moneyval) та будь-які наявні відкриті матеріали FATF (для країн – учасниць FATF), доповнені періодичними запитальниками для самооцінки, за необхідності. Процедура моніторингу буде застосовуватись у сферах, на які поширюється дія цієї Конвенції, лише стосовно тих сфер, на які не поширюється дія інших відповідних міжнародних стандартів, оцінку стосовно яких здійснюють спільно FATF та Moneyval.

3. Якщо КС доходить висновку, що вона потребує додаткової інформації для виконання своїх функцій, вона звертається до відповідної Сторони, використовуючи, якщо КС вимагає цього, процедури та механізми Moneyval. Після цього відповідна Сторона доповідає КС. КС на підставі цього вирішує, чи проводити більш глибоку оцінку стану відповідної Сторони. Це може, хоча й не обов'язково, уключати відвідування країни групою експертів з оцінки.

4. У випадку виникнення спору між Сторонами стосовно тлумачення або застосування цієї Конвенції вони намагаються врегулювати спір шляхом переговорів чи будь-якими іншими мирними засобами за власним вибором, у тому числі шляхом передачі спору на розгляд КС, арбітражного трибуналу, рішення якого будуть обов'язковими для Сторін, або Міжнародного Суду ООН залежно від домовленості між відповідними Сторонами.

5. КС приймає власний регламент.

6. Генеральний секретар Ради Європи скликає КС не пізніше, ніж через один рік після набрання Конвенцією чинності. Після цього регулярні засідання КС проводяться відповідно до регламенту, прийнятого КС.

Г л а в а VII **Прикінцеві положення**

С т а т т я 49 **Підписання та набрання чинності**

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання Державами – членами Ради Європи, Європейським Співтовариством і Державами, які не є членами Ради Європи, але які брали участь у її розробці. Такі Держави або Європейське Співтовариство можуть висловити свою згоду на обов'язковість для них Конвенції шляхом:

а) підписання без застереження стосовно ратифікації, прийняття чи схвалення; або

б) підписання з умовою ратифікації, прийняття чи схвалення з подальшою ратифікацією, прийняттям чи схваленням.

2. Ратифікаційні грамоти або документи про прийняття чи схвалення передаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

3. Ця Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати, на яку шість підписантів, принаймні чотири з яких є Державами – членами Ради Європи, висловили свою згоду на обов'язковість для них цієї Конвенції відповідно до положень пункту 1.

4. Стосовно будь-якої Держави, яка підписала цю Конвенцію і яка висловлюватиме свою згоду на обов'язковість для неї цієї Конвенції після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати висловлення згоди на обов'язковість для неї цієї Конвенції відповідно до положень пункту 1.

5. Жодна зі Сторін Конвенції 1990 року не може ратифікувати, прийняти або затвердити цієї Конвенції без визнання себе зобов'язаною принаймні положеннями, які відповідають положенням Конвенції 1990 року, які були для неї обов'язковими.

6. З моменту набрання чинності, Сторони Конвенції, які водночас є Сторонами Конвенції 1990 року:

а) застосовують положення цієї Конвенції у відносинах між собою;

б) продовжують застосовувати положення Конвенції 1990 року у відносинах з іншими Сторонами зазначеної Конвенції, а не цієї Конвенції.

С т а т т я 50 **Приєднання до Конвенції**

1. Після набрання цієї Конвенцією чинності Комітет міністрів Ради Європи після консультацій зі Сторонами Конвенції може рішенням, що приймається більшістю голосів, передбаченою пунктом «d» статті 20 Статуту Ради Європи, і одностайним голосуванням представників Сторін, які мають право засідати в Комітеті, запропонувати будь-якій Державі, яка

не є членом Ради та яка не брала участі в її розробці, приєднатися до цієї Конвенції.

2. Стосовно будь-якої Держави, що приєднується, Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати передачі документа про приєднання на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

Стаття 51

Територіальне застосування

1. Будь-яка Держава або Європейське Співтовариство під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, схвалення чи приєднання можуть визначити територію або території, де застосовуватиметься ця Конвенція.

2. Будь-яка Сторона може в подальшому будь-коли заявою на ім'я Генерального секретаря Ради Європи поширити дію цієї Конвенції на будь-яку іншу територію, визначену в цій заяві. Стосовно такої території Конвенція набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такої заяви Генеральним секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до двох попередніх пунктів, може стосовно будь-якої території, визначеної в цій заяві, бути відкликана шляхом надіслання повідомлення на ім'я Генерального секретаря. Відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 52

Стосунок до інших конвенцій та угод

1. Ця Конвенція не зачіпає прав та зобов'язань Сторін, що впливають з міжнародних багатосторонніх документів, які стосуються спеціальних питань.

2. Сторони Конвенції можуть укладати між собою двосторонні чи багатосторонні угоди з питань, яких стосується ця Конвенція, з метою доповнення або посилення її положень чи сприяння застосуванню викладених у ній принципів.

3. Якщо дві чи більше Сторін уже уклали угоду чи договір з питання, якого стосується ця Конвенція, або іншим чином установили між собою відносини із цього питання, вони мають право застосовувати таку угоду або такий договір чи відповідним чином регулювати такі відносини замість цієї Конвенції, якщо це сприяє міжнародному співробітництву.

4. Без впливу на об'єкт і цілі цієї Конвенції та без впливу на її повне застосування з іншими Сторонами, Сторони, які є членами Європейського Союзу, у своїх відносинах застосовують правила Співтовариства

та Європейського Союзу настільки, наскільки існують правила Співтовариства або Європейського Союзу, які регулюють певне відповідне питання та які застосовуються до конкретних випадків.

Стаття 53 **Заяви та застереження**

1. Будь-яка Держава або Європейське Співтовариство під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, схвалення чи приєднання можуть зробити одну чи більше заяв, передбачених у пункті 2 статті 3, пункті 4 статті 9, пункті 5 статті 17, пункті 3 статті 24, пункті 2 статті 31, пунктах 1 і 3 статті 35 і пункті 2 статті 42.

2. Будь-яка Держава або Європейське Співтовариство можуть також під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, схвалення чи приєднання, шляхом заяви, адресованої Генеральному секретарю Ради Європи, зробити застереження про своє право не застосовувати, цілком або частково, положення підпункту «с» пункту 2 статті 7, пункту 6 статті 9, пункту 5 статті 46 та статті 47.

3. Будь-яка Держава або Європейське Співтовариство під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, схвалення чи приєднання можуть заявити про спосіб, в який вони будуть застосовувати статті 17 й 19 цієї Конвенції, зокрема беручи до уваги застосовувані міжнародні угоди у сфері міжнародного співробітництва в кримінальних справах. Вони повідомляють про будь-які зміни цієї інформації Генеральному секретарю Ради Європи.

4. Будь-яка Держава або Європейське Співтовариство можуть під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти або свого документа про прийняття, схвалення чи приєднання заявити:

- а) що вони не будуть застосовувати пункту 4 статті 3 цієї Конвенції; або
- б) що вони будуть застосовувати пункт 4 статті 3 цієї Конвенції лише частково; або
- в) спосіб, в який вони будуть застосовувати пункт 4 статті 3 цієї Конвенції.

Про будь-які зміни цієї інформації вони повідомляють Генеральному секретарю Ради Європи.

5. Інші застереження або заяви не допускаються.

6. Будь-яка Сторона, яка зробила застереження згідно із цією статтею, може цілком або частково відкликати її шляхом надіслання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи. Відкликання набирає чинності з дати отримання Генеральним секретарем такого повідомлення.

7. Сторона, яка зробила застереження стосовно якого-небудь положення цієї Конвенції, не може вимагати застосування такого положення будь-якою іншою Стороною; однак, якщо її застереження є частковим або умовним,

вона може вимагати застосування такого положення в тому обсязі, в якому вона сама його прийняла.

Стаття 54 **Зміни**

1. Зміни до цієї Конвенції можуть бути запропоновані будь-якою Стороною, і вони передаються Генеральним секретарем Ради Європи Державам – членам Ради Європи, Європейському Співтовариству й кожній Державі, яка не є членом Ради Європи, але яка приєдналася до цієї Конвенції, або якій було запропоновано приєднатися до цієї Конвенції відповідно до положень статті 50.

2. Будь-яка зміна, запропонована Стороною, передається до Європейського комітету з проблем злочинності (CDPC), який подає Комітетові міністрів свій висновок стосовно запропонованої зміни.

3. Комітет міністрів розглядає запропоновану зміну й висновок Європейського комітету з проблем злочинності й може прийняти зміну більшістю, установленою в пункті «d» статті 20 Статуту Ради Європи.

4. Текст будь-якої зміни, прийнятої Комітетом міністрів відповідно до пункту 3 цієї статті, надсилається Сторонам для прийняття.

5. Будь-яка зміна, прийнята відповідно до пункту 3 цієї статті, набирає чинності на тридцятий день після того, як усі Сторони поінформують Генерального секретаря про її прийняття.

6. Для поповнення категорій злочинів, що містяться в додатку, так само, як і для зміни статті 13, зміни можуть бути запропоновані будь-якою Стороною або Комітетом міністрів. Вони передаються Генеральним секретарем Ради Європи Сторонам.

7. Після консультацій зі Сторонами, які не є членами Ради Європи, та, якщо необхідно, з Європейським комітетом з проблем злочинності, Комітет міністрів більшістю, установленою в пункті «d» статті 20 Статуту Ради Європи, може прийняти зміну, запропоновану відповідно до пункту 6. Така зміна набирає чинності після закінчення однорічного періоду з дати, коли вона була передана Сторонам. Протягом цього періоду будь-яка Сторона може повідомити Генеральному секретарю про будь-яке заперечення проти набрання зміною чинності стосовно неї.

8. Якщо одна третина Сторін повідомляє Генеральному секретарю про заперечення проти набрання чинності зміною, зміна не набирає чинності.

9. Якщо менше однієї третини Сторін повідомляє про заперечення, зміна набирає чинності для тих Сторін, які не повідомили про заперечення.

10. Якщо зміна набрала чинності відповідно до пунктів 6 та 9 цієї статті та Сторона повідомила про заперечення проти неї, така зміна набирає чинності стосовно такої Сторони в перший день місяця, що настає після дати, коли вона повідомила Генеральному секретарю Ради Європи про її прийняття. Сторона, яка висловила заперечення, може відкликати його будь-коли, повідомивши про це Генеральному секретарю Ради Європи.

11. Якщо зміна прийнята Комітетом міністрів, Держава або Європейське Співтовариство не можуть висловлювати свою згоду на те, щоб бути зобов'язаними Конвенцією, без прийняття в той самий час зміни.

Стаття 55 **Денонсація**

1. Будь-яка Сторона може будь-коли денонсувати цю Конвенцію шляхом відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи.

2. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного періоду від дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

3. Однак ця Конвенція продовжує застосовуватися до здійснення згідно зі статтею 23 конфіскації, запит про яку був зроблений згідно із положеннями цієї Конвенції до дати, на яку така денонсація набрала чинності.

Стаття 56 **Повідомлення**

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє Державам – членам Ради Європи, Європейському Співтовариству, Державам, які не є членами Ради Європи, але які брали участь у розробці Конвенції, будь-якій Державі, якій було запропоновано приєднатися до неї, та будь-якій іншій Стороні Конвенції, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) передачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти чи будь-якого документа про прийняття, схвалення або приєднання;
- c) будь-яку дату набрання чинності цією Конвенцією відповідно до статей 49 та 50;
- d) будь-яку заяву або застереження, зроблені згідно зі статтею 53;
- e) будь-яку іншу дію, повідомлення чи сповіщення, які стосуються цієї Конвенції.

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, належним чином на те вповноважені, підписали цю Конвенцію.

Учинено у Варшаві 16 травня 2005 року англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є рівноавтентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожній Державі – члену Ради Європи, Європейському Співтовариству, Державам, які не є членами Ради Європи, але які брали участь у розробці Конвенції, і будь-якій Державі, якій запропоновано приєднатися до неї.

Д о д а т о к

- a) участь в організованій злочинній групі чи банді;
- b) тероризм, у тому числі фінансування тероризму;
- c) торгівля людьми та нелегальне ввезення мігрантів;
- d) сексуальна експлуатація, у тому числі сексуальна експлуатація дітей;
- e) незаконна торгівля наркотиками та психотропними речовинами;
- f) незаконна торгівля зброєю;
- g) незаконна торгівля вкраденими та іншими товарами;
- h) корупція та хабарництво;
- i) шахрайство;
- j) підробка грошей;
- k) підробка та піратське розповсюдження товарів;
- l) злочини проти довкілля;
- m) убивство, завдання серйозних тілесних ушкоджень;
- n) викрадення людей, незаконне утримання та захоплення заручників;
- o) грабіж (розбій) або крадіжка;
- p) контрабанда;
- q) вимагання;
- r) підроблення;
- s) піратство; та
- t) незаконні дії з інсайдерською інформацією та маніпулювання ринком.